

Om behaaglik vir die Here te wees

SABBATMIDDAG

Skrifverwysings vir hierdie week se studie:

Lukas 15:11-32, Sefanja 3:17, Efesiërs 5:25-28, Jesaja 43:4, Romeine 8:1 en 5:8, asook Markus 9:17-29.

Geheueteks: “Die Here jou God is in jou midde, ’n held wat verlos. Hy verheug Hom met blydschap oor jou, Hy maak jou stil met sy liefde. Hy sal oor jou juig met jubelkrete” (*Sefanja 3:17, AFR20*).

Stel jou die volgende voor: Dit is Vadersdag en ’n vyfjaar-oue kind gee ’n swak-oorgetrekte geskenkie aan sy pa. Die kind is vreeslik ingenome met sy poging.

Nou sê die pa: “Seun, los maar dié geskenkie. Wat kan jy my tog, per slot van rekening, gee waarmee ek tevrede sal wees? Enigiets wat jy my gee, kan ek tog self koop. Die geskenkie wat jy my wel gee, het jy in elk geval met my swaar-verdiende geld gekoop of is gemaak met goed wat ek gekoop het. So, hou maar die geskenkie. Ek wil dit nie hê nie en het dit ook nie nodig nie. Ek het jou mos lief.”

Sjoe, dis woorde wat sommer diep seermaak!

Wat dink jy van hierdie pa se reaksie? “Wreed,” “liefdeloos” en “ongevoelig” is hoe dit beskryf kan word. Nou wonder ’n mens net: is dit hoe die Here teenoor ons reageer? Kan Hy enigsins ’n behae in enigeen van ons hê? Hoe moeilik dit ook al is om te glo, selfs ons as gevalle wesens — in sonde vervalle en geneig tot die kwaad — kan behaaglik vir die Here wees! Met ander woorde, die Here staar Hom nie blind teen wie of wat ons is, of wat ons aan Hom bring nie. God het nie dieselfde houding as die pa in die storiejie nie. Inteendeel, ons kan behaaglik (aanneemlik) vir die Here wees — maar net deur Jesus Christus.

**Bestudeer hierdie week se les ter voorbereiding vir Sabbat, 18 Januarie.*

Kosbaarder as wat jy jou kan voorstel

Soos ons in 'n vorige les gesien het, is daar niemand op aarde vir wie die Here nie lief is nie — Hy het selfs die grootste sondaar en die slegste misdadiger lief. Aangesien die mens vir Hom waardevoller is as wat ons ooit kan droom, het Hy 'n diepe misnoë in sonde. Hoe so? — omdat Hy ons liefhet en boonop weet watter skade dit ons aanrig.

Lees Lukas 15:11-32, die gelykenis van die verlore seun. Wat leer ons daaruit oor God se barmhartigheid en liefde? Watter waarskuwing gee dit aan diegene, wat net soos die verlore seun se broer, getrou tuis gebly het?

In die gelykenis wat Jesus hier vertel, nader 'n jongman sy pa en vra dat sy erfporsie vroegtydig aan hom uitbetaal word. Sodoende verwerp hy sy pa en sy pa se huishouding. Hy verlaat sy ouers en verkwis die geld. So beland hy in armoede en het niks om te eet nie. Hy is selfs afgunstig op die varke omdat hulle ten minste 'n trog vol kos het. Op daardie oomblik besef hy dat selfs sy pa se werkers oorgenoeg het om te eet. Die verlore seun besluit dus om terug te keer. Miskien sal sy pa hom om as 'n werker terugneem.

Die gedeelte van die verhaal waarin die seun tuis kom, is [besonder] kragtig. Party pa's sal so 'n rebelse seun die deur wys. “Jý het besluit om bande met ons te verbreek deur jou erfporsie te neem en die pad te vat. So jy het jou plek hier verbeur.” Dit klink na 'n logiese, selfs 'n redelike, sienswyse — nie waar nie? Vir party ouers is dit bloot die menslike ding om te doen: jy het te ver gegaan en nou kan ons jou nie terugneem nie, veral nie as 'n seun nie.

Die pa in hierdie gelykenis (wat 'n versinnebeelding van God die Vader is) tree egter nie so op nie. Intendeel, “Toe hy nog ver aankom, het sy pa hom al gesien en hom innig jammer gekry. Hy hardloop hom tegemoet, omhels hom en soen hom” (*Luk. 15:20, NAB*). Hoewel dit in daardie tye 'n bietjie onvanpas was vir die huisbaas om hom te haas tot by 'n gas wat aankom in die verte, hardloop die pa in hierdie gelykenis sy seun uit pure barmhartigheid tegemoet. Verbasend genoeg neem hy hom boonop terug as sy seun. Die pa reël selfs 'n oordadige feesmaal om dit te vier. Sodoende gee hy uitdrukking aan die barmhartigheid wat God vir elke liewe hardkoppie sondaar het, hoedat Hy Hom in die tuiskoms van 'n enkele sondaar verheug. Wat 'n uitbeelding van God!

Besonder interessant is die ander seun se reaksie. Dit is egter 'n eg-menslike reaksie. Billikheid is immers 'n algemeen-aanvaarde beginsel. So die broer se reaksie is tog te verstane, nie waar nie? Wat leer 'n mens, nietemin, uit hierdie gedeelte van die verhaal — naamlik hoedat mensgemaakte begrippe soos billikheid nie die diepte van die evangelie of die ondeurgrondelikheid van God se liefde vir die mens reg kan verwoord nie?

Hy verheug Hom met blydschap

Hoewel dit die menslike verstand te bowe gaan, is elke liewe persoon van onskatbare waarde vir die Here. Dit is waarom Hy hom in die verlossing van selfs 'n enkele persoon verheug.

Lees Sefanja 3:17. Hoe help hierdie vers ons om die gelykenis van die verlore seun beter te verstaan?

In Sefanja 3:17 stel die profeet dit onomwonde dat die Here Hom in sy verlore volk “verheug... met blydschap” (*AFR20*), dat Hy oor hulle “juig... met gejubel” (*AFR20*). Vers 17 is 'n volgestopte vers. So te sê der laaste Hebreeuse woord wat hier as “verheug” en “blydschap,” en “juig” en “gejubel” vertaal word, is hier te vinde; en beskryf hoe behaaglik Israel vir die Here is. Dit is asof die soeke na 'n korrekte beskrywing die profeet hier noop om meer as 'n enkele woord te gebruik, ten einde reg te laat geskied aan die omvang van die tevredenheid wat God oor sy volk ervaar het.

Let ook op 'n verdere aspek, naamlik waar die Here Hom te midde van vers 17 se verheuging bevind: “die Here is by julle” (*ABA*) — d.w.s. Hy is by sy volk. Die versoening wat uit die [herstelde] liefdesband spruit, bring God se onmiddellike teenwoordigheid mee. Net soos die pa die verlore seun in die verte sien aankom en hom dan haastig tegemoetgaan, is die Here in Sefanja 3:17 eensklaps by sy volk.

In Jesaja 62:4 kom 'n mens soortgelyke beelde teë, maar dié keer binne die raamwerk van huweliksmetafore. Volgens God sal sy volk “nie meer die verstote vrou genoem word nie” (*NAB*). Nou sê Hy: “My vreugde is in haar” en voortaan staan die grondgebied waar sy woon as die “Getroude” bekend (*AFR20*). Hoe so? Die teks self gee die rede: Want “Die Here het jou lief, en jou land behoort aan Hom” (*NLV*). God se vreugde bereik egter eers 'n hoogtepunt op die dag dat God en mens versoen word, wanneer Hy sy volk met 'n gejubel en 'n gejuig ontvang — net soos die pa die verlore seun met groot blydschap terug verwelkom het.

Lees Efesiërs 5:25-28. Wat sê dit oor die soort liefde wat ons veronderstel is om aan ander te betoon?

In hierdie Skrifgedeelte word mans gemaan om hul vroue lief te hê, “soos ook Christus die kerk liefgehad het en Homself ter wille van haar oorgegee het,” en om hul vroue “soos hulle eie liggame lief te hê” (*Ef. 5:25 en 28, AFR20*). Dié twee verse beklemtoon nie net die tipe onbaatsugtige en selfopofferende liefde waarmee 'n man sy vrou behoort lief te hê nie. Dit sê ook iets oor Christus se liefde vir sy volk (oftewel die kerk) — naamlik dat Hy hulle *as deel van Homself* liefhet.

Kan ons Hom vreugde bring?

Hoe kan dit wees dat die God van die heelal Hom in die nederige mens verheug — ons wat eintlik maar net vlietende bobbels protoplasma is, en dit op ’n piepklein planeetjie in ’n heelal wat waarskynlik oneindig groot is? Waarom is ons so belangrik vir die Opperwese, vir Hom wat almagtig is en aan niks behoefte het nie? ’n Ontleding toon dat hierdie kopkrapper inderwaarheid uit twee vrae bestaan. Ten eerste die vraag: is behae dan iets wat God *ervaar*? Ten tweede, hoe kan die mens (inaggenome ons sondigheid) dan *die oorsaak* van God se verheuging wees? Die eerste vraag word in vandag se gedeelte bekyk, en die tweede in môre se gedeelte.

Lees Jesaja 43:4, Psalm 149:4, asook Spreuke 15:8 en 9. Wat sê dit oor God wat Hom verheug in die mens?

Gister se les het deels daaroor gegaan dat die Here inderdaad behae in ons het aangesien Hy ons op ’n wyse liefhet waar ons beswil voorrang geniet — tipies van enigeen wat ’n ander liefhet en versorg.

Daarenteen het die Here ’n afkeur in sy volk wanneer hulle bose dinge doen. Let inderdaad op die woorde van Spreuke 15 verse 8 en 9: hoewel die Here ’n “afsku” in beide die “offers” en die “lewenswyse” van die goddeloses het, “aanvaar Hy die gebede van opregtes” en “het dié lief wat volgens sy wil lewe” (*NAB*). Hierdie Skrifgedeelte toon nie net dat God ’n afsku in die kwaad het nie, maar ook dat Hy ’n behae in die goeie het. Boonop toon dit ’n direkte ooreenkomst tussen Goddelike behae en Goddelike liefde, hoe diepgaande die een aan die ander verbind is — iets wat ’n mens deurgaans in die Skrif bespeur.

“Die Here het die regverdige lief” — so sê Psalm 146:8 (*NAB*). Hierby voeg 2 Korintiërs 9 vers 7: “want God het die blymoedige gewer lief” (*NAB*). Kom ons kyk, ten eerste, wat hierdie verse *nie sê nie*. Hulle sê nie dat God *slegs* die regverdige of *slegs* die blymoedige gewer liefhet nie. Nee, die Here het almal lief. Nietemin probeer hierdie teksverse iets by die leser tuis bring. Dit moet tog ’n betekenis hê — seker dat God “die regverdige” en “die blymoedige gewer” op ’n spesiale manier liefhet. Die leidraad is in die reeds-gelese Spreuke 15 verse 8 en 9: God het hierdie en ook ander mense lief, in die opsig dat Hy ’n behae in hulle het.

Dink net hoe heg die band tussen hemel en aarde moet wees, siende dat die Skeppergod van die heelal so geweldig nou (en selfs op ’n emosionele wyse) by ons betrokke is. Watter hoop behoort ’n mens uit hierdie wonderlike waarheid te put, veral as jy deur diep waters gaan?

Lewende stene

Hoe is dit moontlik dat ons as gevalle, sondige wesens behaaglik vir die Here kan wees?

Lees Romeine 8:1 en hfst. 5:8. Wat leer ons hieruit oor ons posisie voor God?

Lank voor enige menslike reaksie, skenk God reeds sy genade. Voordat ons enigiets kan sê of doen, reik Hy na ons uit en gee ons die geleentheid om sy liefde te aanvaar of te verwerp. Soos Romeine 5 vers 8 dit stel: “Maar God bewys sy liefde vir ons juis hierin: dat Christus vir ons gesterf het toe ons nog sonde was” (*NAB, dubbelpunt verskaf; vgl. Jer. 31:3*). So, deur te glo in die verlossingswerk van ons Heer en Heiland, kan ons wel met God versoen word en selfs vir Hom behaaglik wees.

Lees 1 Petrus 2:4-6 en vergelyk dit met Hebreërs 11:6. Hoe kan ons dus, volgens hierdie Skrifgedeeltes, behaaglik vir die Here wees?

Sonder God se ingryping het ons niks waardevols om die Here te bied nie. Tog het God, deur sy grote genade en deur die werk van Christus, ’n uitweg gevind — te wete dat ons “deur Jesus Christus” in staat is “om geestelike offers te bring wat... vir God aanneemlik is” (*1 Pet. 2:5, AFR20*). Hoewel dit “Sonder geloof... onmoontlik [is] om God te behaag” (*Heb. 11:6, AFR20*), sal die Here deur die middelaarswerk van Christus ons “toerus met alles wat goed is, sodat ons sy wil kan doen, terwyl Hy in ons dit doen wat voor Hom welbehaaglik is, deur Jesus Christus, aan wie die heerlikheid behoort, vir ewig en ewig! Amen!” (*Heb. 13:21, AFR20*). In die oë van God is elkeen wat gelowig op Hom reageer, regverdig. Dit is danksy die middelaarswerk van Christus, die enigste een wie se geregtigheid aanvaarbaar is, dat Hy ons sodanig beskou. Diegene wat positief op God se liefdevolle toenadering reageer, word deur Jesus se bemiddeling as verdienstelik beskou (*Luk. 20:35*). Diesulkes herskep Hy na sy beeld (*1 Kor. 15:51-57, 1 Joh. 3:2*). Die verlossing wat God bewerkstellig, is [dus] nie net vir ons nie. Nee, dit is ook in ons.

Waarom is die feit dat Christus voor die Vader vir ’n mens intree, so vertroostend?

'n Waardige doel

Onder die sambreel van God se genade en bemiddeling, verbly Hy Hom in selfs die kleinste respons op sy grote liefde. Slegs die Skeppergod is waardig om liefde te ontvang. Hy alleen is volmaak regverdig. Dit is juis danksy Hom dat elkeen van ons regverdigheid toegereken word; dat ons as deel van God se beminde bruid beskou word, om vir ewig in volmaakte liefde saam met Hom te woon. Dít is die groot verlossingshoop en sluit Jesus se bemiddeling vir ons in.

Nou wonder jy seker: *maar sluit dit my ook in? Wat as ek nie goed genoeg vir die Here is nie? Hoe gemaak met die vrees dat my geloof dalk te klein vir Hom is?*

Lees Markus 9:17-29. Hoe reageer Jesus op die man in hierdie verhaal? Wanneer is 'n mens se geloof voldoende?

Dit het na 'n verlore saak gelyk, want die dissipels kon nie die demoon uitdryf nie. Tog sê Jesus vir die besete seun se pa: “Alle dinge is moontlik vir iemand wat glo” (Mark. 9:23b, AFR20). Op dié roep die pa diep bewoë uit: “Ek glo... Help my in my ongeloof!” (vers 24, NAB, *leesteken verskaf*).

Let hier op 'n belangrike feit: Jesus sê nie vir die man “Kom later terug wanneer jy genoeg geloof het” nie. Allermens. Sy uitroep hier, “Help my in my ongeloof!” (NAB), is goed genoeg vir Christus.

Dit is onmoontlik om die Here sonder geloof tevrede te stel (Heb. 11:6). Nietemin aanvaar Jesus selfs die kleinste bietjie hoop, en dit is juis deur daardie geloof (danksy die middelaarswerk van Christus) dat die Here 'n behae in ons het. Deur ons geloof in Jesus en omdat Hy vir ons voor die Vader intree, kan ons in God se oë op 'n behaaglike wyse optree. Dit stem ooreen met 'n pa se tevredenheid wanneer sy kind vir hom daardie [kosbare] geskenkie bring wat [vir ander] waardeloos of onwaardig blyk te wees.

Ons behoort dus Paulus se raad in 2 Korintiërs 5:9 en 10 na te streef, naamlik “om vir Hom welgevallig te wees” (vgl. Kol. 1:10, 1 Tess. 4:1, Heb. 11:5). Voorts moet ons vra dat die Here ons belangstellings sal transformeer. Hierdie transformasie sluit o.a. die volgende in: dat ons die verwesenliking van die gesonde belange van geliefdes sal nastreef, en ook dat ons naasteliefde na ander sal uitkring. “Betoon hartlike broederliefde teenoor mekaar; bewys eerbied teenoor mekaar en wees mekaar daarin tot voorbeeld. Moenie in julle toewyding verslap nie, bly altyd geesdriftig, dien die Here. Verbly julle in die hoop; staan vas in verdrukking; volhard in gebed. Help die medegelowiges in hulle nood en lê julle toe op gasvryheid” (Rom. 12:10-13, NAB).

God aanvaar ons deur Christus. Des te meer behoort ons ander te aanvaar, nie waar nie? Let op die bevel om jou naaste soos jouself lief te hê (Lev. 19:18, Matt. 22:39) asook die gulde reël om ander te behandel soos jy self behandel wil word. Watter lig werp hierdie twee beginsels op die bevel om ander te aanvaar soos wat Christus ons aanvaar het?

Vir verdere studie: Lees die volgende gedeelte uit Ellen G. White se geskrifte — “Let Not Your Heart Be Troubled” (bl. 662-680, *The Desire of Ages*).

“Dit stel die Here teleur wanneer sy kinders ’n lae dink van hulself het. Hy begeer dat sy verkose kinders, wat sy geestelike verbondsvolk is, se selfwaardering sal strook met die waarde wat hulle in sy oë het. God wou hulle [immers] hê, anders sou Hy nie sy Seun op daardie verlossingsending gestuur het nie, ’n sending waarvoor Hy ’n hemelhoë prys betaal het. Vir Hom het sy kinders ’n nut. Die Here is dus in sy skik wanneer hulle die hoogste eise aan Hom stel, en sodoende lof en eer aan sy Naam bring. Hulle mag groot dinge van Hom verwag, as hulle natuurlik die geloof in sy beloftes behou.

“Om in die naam van Christus te bid, beteken so baie — dat ’n mens jou wese vir sy karakter oopstel, en dat jy sy houding weerspieël en sy werke verrig. Die Heiland se belofte word op voorwaarde gegee. ‘As julle My liefhet,’ sê Hy, ‘sal julle my gebooie onderhou’ [Joh. 14:15, AFR20]. Hy red nie die mens om in sonde te bly voortleef nie. Nee, Hy red ons van die sonde. Diegene wat Hom liefhet, toon dus hul liefde in die vorm van gehoorsaamheid.

“Alle ware gehoorsaamheid kom van binne. Christus werk met die hart. As ons instem, sal Jesus Hom so met ons gedagtes en voornemens vereenselwig; sal Hy ons hart en verstand so volledig in ooreenstemming met sy wil bring; dat elke uitdrukking van gehoorsaamheid bloot die uitleef van ons natuurlike impulse sal wees. Om in diens van God te staan — dit is die hoogste vorm van genot vir elkeen wie se wil deur God verfynd en geheilig word. Ons is bevoorreg, want ons het die geleentheid om Hom te leer ken en so lewens van konstante gehoorsaamheid te lei. Deur die karakter van Christus te waardeer, deur intiem met God te verkeer, sal ons ’n afkeur in sonde aankweek” (Ellen G. White, *The Desire of Ages*, bl. 668).

Vrae vir bespreking:

① ’n Mens kan op ’n onbaatsugtige wyse gee, maar kan jy “op ’n onbaatsugtige wyse ontvang?” Hoe dink jy gaan die gee en neem van ons interpersoonlike verhoudings eendag in die hemel en op die nuwe aarde daar uitsien?

② Vanuit ’n verafgeleë deel van die kosmos — ’n plek wat dalk verder is as wat die James Webb Ruimteteleskoop met sy skrefiesoog kan beloer — kom hemelse boodskappers en verskyn aan die profeet Daniël. Hulle noem hom *ḥāmûḏōt* wat “bemind,” “begeerlik” of “kosbaar” kan beteken. Hulle doen dit drie maal in die boek Daniël. In hoofstuk 9:23 gebruik die engel Gabriël die sinsnede *kī ḥāmûḏōt* ‘ātā (“want jy is ’n geliefde man” in die OAB). In hoofstuk 10:11 verskyn ’n hemelwese (moontlik Gabriël) aan die profeet en noem hom *’iš ḥāmûḏōt*, “geliefde man” (OAB) ’n sinsnede wat agt verse later herhaal word (vers 19). Dink net wat dit oor God sê, asook oor hoe na aan ons Hy is. Watter hoop kan jy vir jou persoonlike wandel met God hieruit put?

③ Let op die persone wat in Hebreërs 11 as geloofshelde voorgelê word. Hoe hou hul geloof verband met die inhoud van vandeeweek se les? Hoe toon dit, spesifiek, dat ’n mens deur geloof “aanneemlik (of behaaglik) vir die Here” kan wees? Wat kan jy persoonlik uit hierdie Bybelse voorbeelde van geloof en getrouheid leer, sodat jy dit daagliks kan uitleef?